

es saig

editorial

El mes de juny

Entram en un mes que podem considerar agradable i benèvol tant pel que fa a la climatologia com per altres aspectes. Sol ser un mes encalmat, sense estridències meteorològiques; s'inicia la calor, però en general és una calor tolerable i només a les acaballes del mes el sol comença a pitjar de valent. La naturalesa es troba en un moment d'esplendor, sembrats i garrigues fan goig, sobretot enguany que hem tengut unes pluges modèliques, com voldríem veure repetides molts d'anys.

Una de les coses que aporta aquest mes és l'alleugeriment de roba, la tendència a oferir a la vista una major superfície epidèrmica; tot plegat, una recreació i un passatemps ocular que en molts casos s'agraeix i reconforta, encara que resulti poc satisfactori i no gens gratificant si es tracta de persones massa ben alimentades i poc estilitzades. Però què hi farem, si el sentit del ridícul no és dels més estesos en la nostra societat.

Molta gent comença a entreveure l'arribada d'unes vacances, en algunes ocasions unes llargues vacances com és el cas dels al·lots; també els mestres tenen fama de gaudir d'un llarg període de lleure per reposar i refer-se. Sense oblidar que a Mallorca, per allò del turisme, n'hi ha molts que encaren la temporada de més feina i més activitat. I, posats a cercar aspectes positius al juny, no oblidem que hi ha l'al·licient d'una paga extraordinària, que resulta força desagradable per als empresaris.

I referent a Algaida, què? Sembla ser que l'aprovació de les normes subsidiàries ha posat en marxa les gestions dels propietaris de tots els indrets fixats com a urbanitzables; sovintegen les reunions per aclarir les coses, acostar posicions, convèncer els indecisos i, en definitiva, tirar endavant els projectes. Convé que siguem conscients de la importància i la transcendència del que s'està congriant, ja que transformarà profundament la vida del nostre poble. Pensem que, si tot va com pareix, ben aviat hi haurà una oferta de trasts per edificar-hi molt considerable i que, si la demanda respon com s'espera, la població del municipi pot créixer de forma respectable, potser desmesurada, fins i tot perillosa. Esperem que les coses es facin bé i que l'impacte que ens espera puguem assimilar-lo sense massa sotragada.

D'altra banda, la inversió que l'ajuntament està fent en infraestructures (amb les corresponents ajudes de fora) és grossa: a les obres del pavelló cobert de Ses Escoles, la nova unitat sanitària i altres s'hi afegirà la millora, molt costosa, al camp municipal d'esports. Serà discutible si s'inverteix en allò més adequat o més prioritari, però és innegable que parlam d'obres d'envergadura. I ja que hem parlat de les zones urbanitzables, recordem que si arriben a bon port l'ajuntament disposarà d'uns espais considerables per a zones verdes i d'equipament.

Per acabar, tornarem al juny amb l'esperança que es comporti com pertoca: "juny hermós / és abundós"; "maig ventós i juny calent / fan bon vi i bon forment". Diuen que els refranys no diuen mentides, però allò de "pel juny / la falç al puny" ha passat a la història: ja no es veuen punys empunyant una falç.

Bolletí de l'Obra Cultural Balear d'AlgaidaD.L. P.M. 495/80
REVISTA MENSUALDOMICILI
Apartat de correus 5 d'AlgaidaTELÈFONS
971 665 042
971 272 576FAX
971 665 679ADREÇA ELECTRÒNICA
essaig@premsaforana.comIMPRESSIÓ
Tirrena, S.A. Manacor
Telèfon 971555212DIRECCIÓ
Delfi MuletADMINISTRACIÓ
Junta Directiva
de l'Obra CulturalDISSENY I MAQUETACIÓ
Gabriel Salas
Guillem VanrellCORRECCIÓ LINGÜÍSTICA
Isabel BusquetsCOL·LABORADORS
Biel Bibiloni
Laura Ferragut
Miquel Fiolet
Catalina Fullana
Catalina Martorell
Pere Mulet
Joan Mulet
Antònia Maria Mulet
Xesc Oliver
Pere Sales
Biel Sastre
Miquel Serra
Joan Trobat
Titoieta Ràdio**es saig**
NOMÉS ES RESPONSABILITZA
DE L'EDITORIAL**sumari**

Editorial	2
Sumari/Portada	3
Aromes i gusts	4
Calaix de sastre	5
M'han dit que diuen	6
Moviment demogràfic	7
Pluviòmetre	8
IX Premi Santa Anneta	9
L'ajuntament informa	10
Biblioteca Municipal d'Algaida	12
Sabeu on és?	14
Titoieta Ràdio	15
Quatre mots sobre...	16
Entrevista a Joan Valent	18
El sant del mes	20
Fa vint anys	21
Una passejada, dues estampes...	22
Una ració de Villangómez	23
Esports	24
Pina	25
Els lectors escriuen	26
Noticiari	28
Fotografia antiga	29
Noticiari de l'OCB d'Algaida	30
Una xerradeta amb...	32

portada

Titoieta Ràdio fa 15 anys.

aromes i gusts

El pebre bo és una espècia que es treu del fruit del pebrer. És apreciat per la seva aroma i el seu gust picant, que dona profunditat i equilibri a molts plats, i té un paper important a les cuines de tot el món.

L'Índia és el principal productor mundial, la segueixen Malàsia i Brasil. Les baies de les costes de Malabar es consideren les millors.

Hi ha tres castes de pebre bo: negre, blanc i verd.

El pebre negre procedeix dels fruits recollits poc abans de la plena maduració, que s'han deixat assecar.

El pebre blanc correspon als fruits recollits en plena maduració, en els quals es separa l'endocarp de la popa mitjançant la fermentació.

Pebre bo *Piper nigrum*

El pebre verd s'obté per salmorra dels fruits quan encara no han madurat, així s'evita el seu obscuriment.

El pebre blanc conté més piperina, però manco concentració de principis aromàtics, que són molt abundants en el pebre negre. El pebre verd té un gust més suau i afruitat.

El pebre bo molt perd ràpidament la seva aroma, per tant és important conservar-lo sencer i fer unes voltes amb el molinet abans de servir.

El pebre bo presenta propietats estimulants, digestives i eupèptiques.

Filet de vedella al ginebró

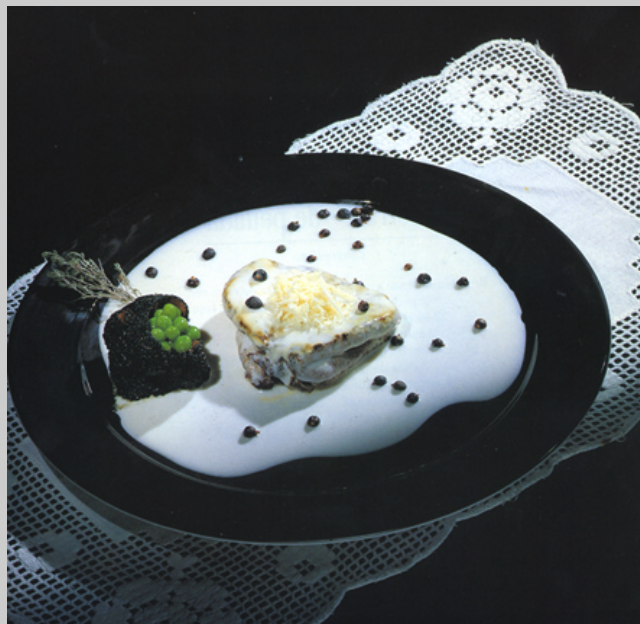
Ingredients per a quatre persones:

- quatre filets de vedella
- 100 grams de formatge de cabra
- dos decilitres de crema de llet
- dues cullerades d'oli
- conyac
- una cullerada de ginebró
- farigola
- pebre bo
- sal

Elaboració:

Daurarem els filets salpebrats amb l'oli ben calent i després els flamejarem amb el conyac.

En una cassola barrejarem la crema de llet, el formatge, el ginebró i el brot de farigola. Ho deixarem coure tot una bona estona, perquè la salsa agafi una consistència cremosa. Traurem la farigola i tastarem si hi ha el punt just de sal. Finalment ruixarem els filets que haurem mantinguts ben calents amb aquesta salsa.

Catalina Martorell i Antonia Maria Mulet

calaix de sastre

Visió fugaç de Benidorm

"Altea ve precedida d'un rosari de xalets, abrigats de baladres i de rosers. El poble s'assenta en el centre de la badia: és un poble mariner, de carrers encongits, amb arcs blanquejats, net". Això ho va escriure a finals dels anys seixanta Joan Fuster per al seu Viatge pel País Valencià. Crec que no és gens aventurat pensar que ara l'opinió de Fuster sobre Altea no seria tan dolça.

Perquè aquesta població de la Marina Baixa, que hem visitat fa escassament dos mesos, ha crescut sense mesura, de la forma tan desordenada i deshumanitzada que molt bé coneixem els mallorquins. Els elements caòtics que Altea comparteix amb tants pobles dedicats al lucratiu negoci del turisme de masses no amaguen, però, un centre antic ben interessant que és el que va merèixer els comentaris elogiosos de Fuster. Cases emblanquinades, carrers esglaonats, finestres enreixades, placetes amb fassers drets com un ciri cap al cel immaculat. Miradors per contemplar la mar blava i, cap al nord, la massa imponent del Penyal d'Ifac. Tot culmina en la gran plaça, al cim del turó, amb l'església parroquial coronada per dos exemplars de cúpules enrajolades, tan característiques de les terres valencianes i que, en el cas d'Altea, són encara més blaves que la mar i el cel. Allà mateix, a la plaça, un gran mirador serveix de talaia cap a la banda de migdia. Sembla posat a posta perquè els turistes s'hi facin la foto obligatòria... Un servidor va poder resistir la temptació, amb dificultats, però. I m'explicaré.

Cap a la banda de migdia, a una desena curta de quilòmetres, hi ha Benidorm. Aquesta distància no impedeix que, des del mirador de la plaça d'Altea, es pugui abastar la magnitud de la tragèdia que avui en dia representa Benidorm: els gratacels que desafien les lleis de la gravetat, del bon gust i del coneixement, es compten per dotzenes. Com que sempre he tengut molta pipella per als negocis, en veure aquell desastre vaig pensar immediatament de muntar a Benidorm una empresa de pales i barrubins, semblants als que serviren no fa molt per esbucar l'hotel de Monnàber de Fornalutx.

Esbucar, m'has dit? Si he recordat aquella visió de les torres calamitoses, ha estat perquè els diaris i les ràdios han informat -la majoria ho han fet amb satisfacció- que s'ha inaugurat a Benidorm, amb tota la pompa i la fastuositat que l'esdeveniment requereix, l'hotel més alt d'Europa el nom del qual no vull ni copiar: 14 anys per acabar-lo, 210 metres d'altura, 54 plantes i 776 habitacions. Aquestes són les xifres de la criatura nounada i que proven el seu pedigree.

Ara resulta que aquell matí assolellat del primer dia d'abril de 2002, des del mirador de la plaça d'Altea, vaig contemplar sense saber-ho una de les set meravelles d'Europa. Com a mínim, la més alta. Que els déus em donin temps per recordar-la i enteniment per no trepitjar-la mai, la meravella. Ho deman de tot cor.

En Calaix i Desastre

m'han dit que diuen

Si el mes passat comentàvem que l'abril fou un mes de pluges, més del que és normal, del mes de maig en podríem dir el mateix: els albellons i torrents han duit aigua pràcticament fins ara, cosa que no es veia fa anys, molts d'anys. Sembla, per tant, que aquest estiu hi haurà aigua a bastament pel poble i pels hortets (enguany no hem vist cap ban del batle dient que no regassin els hortets). Bé, aquesta és una bona notícia, i per això la posam davant de tot, que val més partir bé que malament. Però (sempre hi ha qualche "però") hem sentit comentar que com més va més cara resulta l'aigua del poble, o més ben dit, el rebut de l'empresa subministradora. Un temps es deia que per entendre el rebut de la llum hi havia molta feina; ara és difícil, per no dir impossible, saber què pagam per l'aigua perquè vénen dos o tres rebuts, i mai podem saber de què són... Convendria que el nostre ajuntament ens ho explicàs, o bé a la revista que teniu a les mans, o a la seva, al Punt Tres.

Que, ara que en parlam, sentírem una conversa bastant crítica sobre aquesta revista que fa l'ajuntament, el Punt Tres. Deien, aquests, que en tots els números que han sortit mai diuen res de nou ni interessant, sempre solen ser fotos i notícies de coses que han passat, i sempre són notícies bones per als governants (qualcú l'ha comparat al diari que reparteixen per Ciutat per demanar almoïna, que es diu una cosa així com Buenas noticias). Però el que sembla preocupar molta gent és el cost d'aquest Punt Tres. Com així no ens ho diuen, què val fer la revista que segurament pagam entre tots?

Un tema important, i seguim amb l'ajuntament, és el de les prioritats a l'hora de gastar-se uns doblers, decidir què és més important i necessari per al poble, per a la majoria d'algaidins; perquè com que no hi ha doblers per a tot, s'ha de triar entre els projectes que es tenen. I això és difícil, i més difícil encara és que la gent ho entengui o hi estigui d'acord. Hem sentit parlar del projecte d'encatifar de verd el camp de futbol; hi ha qui hi està d'acord, però molts preferirien altres inversions: piscina coberta, per exemple. Com hem dit, hi ha opinions per a tots els gusts.

Del pavelló cobert més val no parlar-ne fins que estigui acabat del tot, i en funcionament, perquè fins ara hem sentit pocs comentaris favorables. El que sí hem de dir, perquè molta gent diu el mateix, és que l'edifici de Ses Escoles i els seus voltants ja no tenen res a veure amb el del temps de don Alfonso i donya Amparo. Ara ja no té remei, però per a molts és una llàstima que s'hagin acaramullat en tan poc espai tots aquells edificis.

Hem sentit parlar a una sèrie de mestres d'obres, i a qualche propietari, el tema de la vigilància de les obres que es fan al poble. El que no tenen clar, aquests de què parlam, és si a més de visitar les obres que tenen permís, o al manco l'han demanat, en visiten i inspeccionen d'altres que no han demanat permís, sobretot per fora vila. Segurament sí que n'inspeccionen i en visiten d'altres, però estam al mateix que hem dit altres vegades: no ho sabem. Al Punt Tres, en comptes de dir-nos (amb foto inclosa) que ha vingut el conseller, o el president, o el ministre... a inaugurar o a posar la primera pedra a... ens podrien dir, per exemple, que el zelador durant el mes de... ha fet tantes inspeccions, i ha felicitat tants de mestres, i n'ha sancionat tants altres. O, un altre exemple: el municipal ... (aquí el nom del municipal) el mes de maig ha avisat tants de conductors i n'ha multat tants altres. Així sabríem si es guanyen el sou que cobren, o no.

Hem sentit parlar bastant de les normes, o més ben dit, de projectes relacionats amb les normes. Els urbanitzadors sembla que es mouen, que fan reunions i més reunions... Per cert, ens han comentat que de cada vegada és més difícil parlar amb l'arquitecte municipal, que els dies de visita té més gent que la que pot rebre, i que l'espera es fa llarga, i a vegades se n'han d'anar sense haver-hi pogut entrar. O haurà d'ampliar l'horari (i si ha de cobrar hores extres, que en cobri) per solucionar aquest problema, que segurament amb el temps empitjorarà en comptes de millorar.

Ens han dit que el Punt Verd, o sigui s'Escorxador, torna a ser notícia per la brutor que hi ha. El curiós és que ens digueren que l'havien deixat més net que una patena, però que als pocs dies hi havia un merder impressionant, com si haguessin tirat un dipòsit d'oli brut escampat per allà. És difícil, però si no es posa una sanció, i forta, als qui no segueixen les normes, no anirem bé. Aquest problema és culpa de la manca de civisme de les persones. Però ens han dit que hi ha al manco dos contenidors de vidre que estan espenyats, i ja fa més de dues setmanes, i segueixen igual; i això ja és culpa de l'administració, sigui el govern, consell o ajuntament. També qualcú es queixava del servei que hi ha quan avises perquè passin a recollir "trastos".

No volem acabar sense fer-nos ressò del comentari que ha corregut pel poble com la pólvora: en Toni rector se'n va d'Algaida. És un fet que ja sabíem que arribaria qualche dia però sembla que ha agafat tothom per sorpresa. Els comentaris, ja els podeu suposar tots: l'enyorarem. I altres han afegit que ha posat el llistó alt per al qui vengui darrere d'ell. Però bé, Toni, bona sort al nou destí i pensa que deixes molts, molts d'amics entre els algaidins.

És una llàstima, però pareix que no hi ha hagut notícies alegres o optimistes aquest mes. Bé, el mes qui ve procurarem triar comentaris més animats i satisfactoris aprofitant que ja podrem parlar de les festes de Sant Jaume, i de l'estiu, que sempre és més alegre, amb això de les vacances.

Un Sord

moviment demogràfic

Naixements

Joana Aina Arráez Caldentey

Filla de Roberto i Joana

Va néixer dia 5 de maig

Marc Antoni Sastre Kuderer

Fill de Vicenç i Melaine

Va néixer dia 17 de maig

Joan Andreu Oliver Arrom

Fill d'Andreu i Margalida

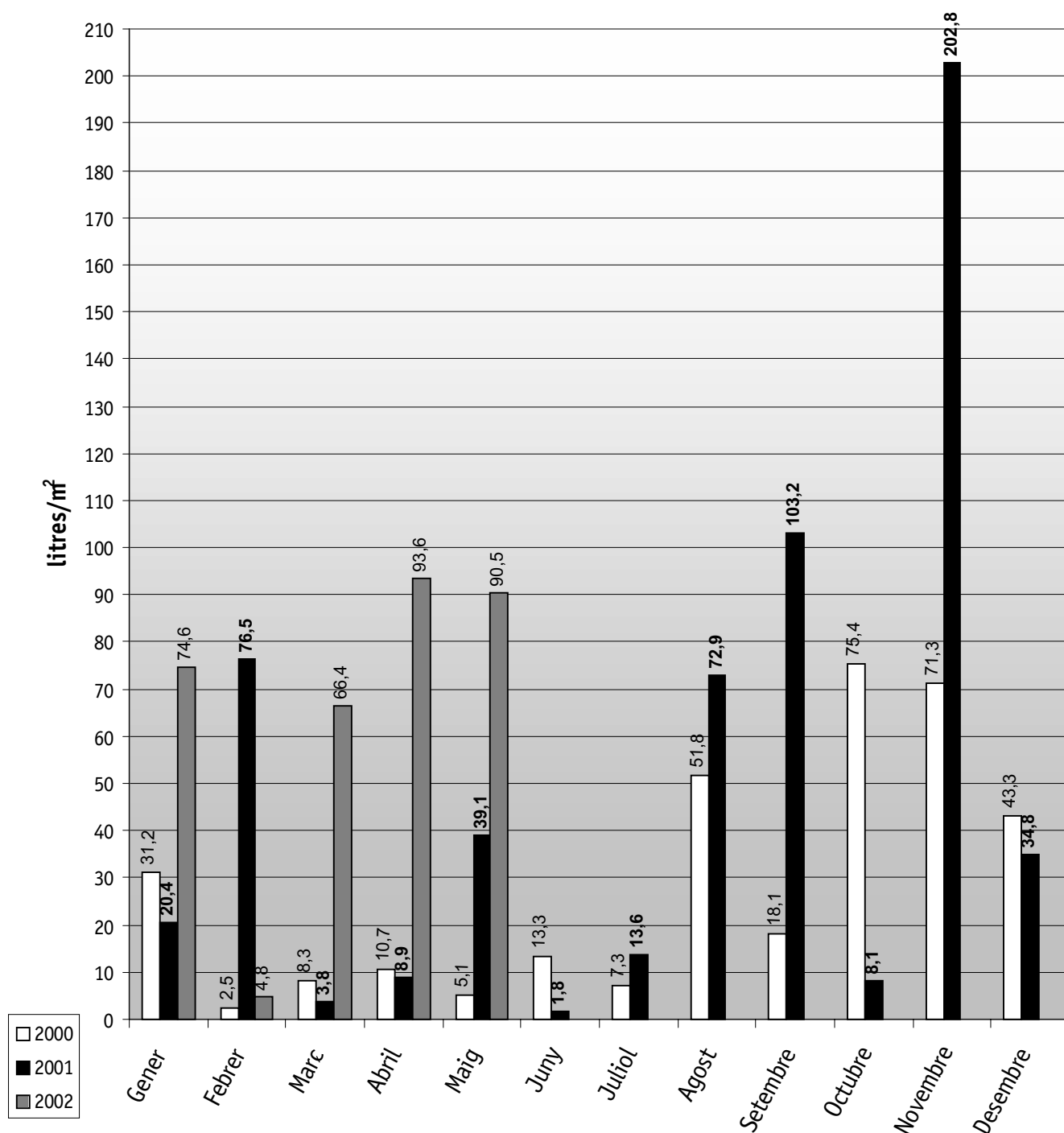
Va néixer dia 16 de maig

Maties Barceló Maties

Fill de Maties i Paula

Va néixer dia 18 de maig

pluviòmetre

Recordem que el mes d'abril va ser de pluges abundants i que arribaren als 93,6 litres. El maig va començar dins la mateixa tònica i els primers deu dies va ploure molt i es recolliren 90,5 litres; ens hauríem de remuntar molt per trobar un abril i un maig amb aquestes quantitats. Ara sembla que el temps s'ha estirat i entram al mes de juny amb un sol que encalenteix de valent, si bé les nits encara ofereixen una fresqueta agradable. Sembla que enguany no hi ha d'haver gaires problemes d'abastiment d'aigua, però pensem que l'estiu és llarg.

Us recordam que, com sempre, aquestes dades són les que ens proporciona l'apotecari Gabriel Martorell, que no tenen per què coincidir amb mesuraments fets a altres indrets del poble.

2002

IX Premi Santa Anneta de Llengua i Cultura Catalanes

El Centre Cultural d'Algaida convoca, per novena vegada consecutiva, el

Premi Santa Anneta de Llengua i Cultura Catalanes.

El guardó vol ser un reconeixement públic a les persones i als col·lectius que quotidianament treballen per a la normalització cultural dels Països Catalans.

El Santa Anneta vol premiar, sobretot, la laboriositat i la constància d'individus i grups que contribueixen a refermar la nostra personalitat com a poble.

Algaida, abril de 2002

REQUISITS DELS CANDIDATS

Persones, entitats o grups que destaquin per la defensa i la promoció de la cultura i llengua catalanes.

PRESENTACIÓ DE CANDIDATS

Oberta al públic en general. Cal adreçar les candidatures, amb una breu argumentació dels mèrits, a Titoieta Ràdio.

TERMINI

Fins al 30 de juny de 2002.

LLIURAMENT PÚBLIC

Dins el marc de les festes de Sant Jaume d'Algaida, que es faran del 13 al 26 de juliol.

DOTACIÓ

Obra artística de Jaume Falconer.

((a) Centre Cultural d'Algaida
ENTITAT PROMOTORA DE

AMB EL SUPORT DE LA

Fundació
"SA NOSTRA"

CASAL PERE CAPELLÀ
carrer dels Cavallers, 22
07210 Algaida
Illes Balears

TELÈFON I FAX
971 125 381

PÀGINA WEB
www.titoieta.com

CORREU ELECTRÒNIC
radio@titoieta.com

l'ajuntament informa

ESCOLA MUNICIPAL D'INFANTS

Malgrat que actualment continuen les obres de l'ampliació de l'escoleta, està previst que, per al mes de setembre, l'Escola Municipal d'Infants pugui iniciar el curs 2002-2003 amb normalitat, ampliant l'oferta educativa als grups de zero anys i un any. La posada en funcionament d'aquests nous serveis ha implicat una revisió de tots els aspectes que els regulen: modificació i adaptació del Reglament de Règim Intern, ampliació de la plantilla de personal i, també, per tal d'adaptar-se als convenis que regulen les ajudes econòmiques de la Conselleria de Benestar Social, una revisió de l'Ordenança Reguladora de la taxa d'aquest servei. També, i de cara al curs vinent, es posa en marxa el servei de guarderia.

Modificació del seu Reglament de Règim Intern

El nou Reglament de Règim Intern, aprovat per unanimitat per l'ajuntament plenari a la sessió extraordinària, celebrada el 29 de maig, serà l'instrument que regularà el funcionament de l'Escola Municipal d'Infants. Aquest nou reglament, que substitueix l'anterior, està adaptat a la LOGSE, a més d'especificar les característiques dels nous serveis.

Modificació de l'Ordenança Reguladora de la Taxa de l'Escola Municipal d'Infants

A la mateixa sessió es va aprovar la modificació de l'Ordenança Reguladora de la taxa de l'escoleta. Aquesta modificació es deu a l'adaptació de les quanties que han d'abonar els usuaris, segons les disposicions de la Conselleria de Benestar Social. Això implica que no hi ha quota única, sinó que n'hi ha de diferents segons el Salari Mínim Interprofessional dels pares o tutors.

Matrícula i curs escolar

El període de preinscripció de la matrícula acaba el 16 de juny. Durant la primera quinzena del mes d'agost s'obrirà el termini per a la matrícula.

El curs escolar començarà la segona setmana del mes de setembre i acabarà el 30 de juny.

Servei de guarderia

Aquest nou servei estarà a disposició dels infants que estiguin matriculats a l'Escola Municipal d'Infants. L'horari del qual serà, durant el curs, de les 7 h a les 8 h. Els mesos de juliol i agost des de les 8 h a les 13 h.

Ampliació de la plantilla del personal

Abans de l'inici del curs s'han de cobrir les vacants de coordinadora i d'auxiliar. La publicació de les bases de les oposicions i la seva convocatòria seran anunciades oportunament.

PISCINES MUNICIPALS

Des del 15 de juny i fins al 15 de setembre estaran obertes al públic les instal·lacions de les piscines municipals. Aquest any tendreu a la vostra disposició els vestidors. Per tal d'adaptar-se al reglament de supressió de barreres arquitectòniques, s'ha instal·lat una cadira per facilitar l'accés a la piscina a aquelles persones que tenguin problemes de mobilitat.

Aquelles persones que tinguin interès a obtenir el carnet d'abonat poden passar per la Casa de la Vila. Els usuaris que l'any passat foren abonats rebran una carta per informar-los que tenen la possibilitat de renovar l'abonament automàticament a través del banc i passar a recollir el carnet a les oficines de la Casa de la Vila.

Els mesos de juliol i agost es realitzaran cursos de natació. El període de matrícula serà del 17 al 29 de juny.

REFORMA DEL CAMP DE FUTBOL

La comissió de govern, celebrada el passat 23 de maig, va adjudicar a l'empresa Melchor Mascaró les obres de la primera fase de la reforma i millora del camp de futbol. Foren adjudicades per la quantitat de 322.017,00 €, amb una baixa sobre el pressupost de 7.212,50 €. El termini d'execució de l'obra, segons l'oferta presentada és de 3 mesos i mig. Les obres s'iniciaran la primera setmana del mes de juny.

Amb el partit entre el C.E. Algaida i la U.E. Poblara, de categoria femení, celebrat el passat 1 de juny, el Club Esportiu Algaida va jugar el darrer partit oficial al terreny de joc que durant més de trenta anys ha estat l'escenari i el testimoni d'una part important de la història de l'esport a Algaida. Per aquest motiu, el batle d'Algaida va entregar al president del club, Francesc Ramis Oliver, una placa per recordar aquesta data i aquest partit.

La preparació de la temporada i els primers partits de lliga, si les obres del camp no estan acabades, se celebraran al camp de futbol de Pina.

MILLORA I EMBELLIMENT DE L'ENTRADA DEL CARRER COLOMER

El ple de l'ajuntament, celebrat el passat 29 de maig, va acordar per unanimitat aprovar els convenis que regeixen la cessió dels terrenys per part dels propietaris on s'han de realitzar les obres de millora i embelliment de l'entrada a Algaida pel carrer Colomer. Està previst que les obres comencin dins el mes de juny i les realitzarà l'empresa Hermanos Gost Simó S.A.

FONT DE PINA

Durant el mes de juny s'han realitzat les obres corresponents a la segona fase de la reforma del recinte de sa Font de Pina.

CONVENI ALGAIDA SOLIDARI I AJUNTAMENT D'ALGAIDA

A la sessió celebrada el passat 2 de maig, el ple de l'ajuntament va acordar per unanimitat aprovar les clàusules del conveni de col·laboració entre l'entitat Algaida Solidari i l'Ajuntament d'Algaida.

Amb aquest conveni s'estableix un marc de col·laboració entre les dues entitats per desenvolupar projectes o activitats de cooperació al Tercer Món o bé en un àmbit més pròxim.

L'ajuntament es compromet amb una aportació anual de 1.051,77 € per tal d'ajudar als projectes que desenvolupi aquesta entitat.

REVISIÓ DE LA CESSIÓ DEL LOCAL DE LA TERCERA EDAT A L'ASSOCIACIÓ DE LA GENT MAJOR

A la mateixa sessió, també, es va aprovar per unanimitat la revisió del conveni de cessió d'ús de les dependències del casal Pere Capellà a l'Associació de la Gent Major, aprovat per l'Ajuntament el 5 d'octubre de 1995.

La realitat i les necessitats actuals de l'associació han motivat la revisió d'aquest acord, ja que des de la inauguració de l'edifici d'Usos Socials, avui casal Pere Capellà, l'associació ha ocupat a més de la planta baixa on hi ha situats el menjador i el bar, part de la primera planta on hi ha altres dependències destinades a l'ús de l'Associació de Gent Major d'Algaida.

CLUB VOLEIBOL ALGAIDA

Amb motiu del campionat de les Illes Balears aconseguit per l'equip de categoria cadet femení, el passat 1 de juny, el batle i la corporació varen rebre a la Casa de la Vila les integrants de l'equip, el cos tècnic i la presidenta del club.

RECOLLIDA DE FEMS

Per motius higiènics i sanitaris, a causa de l'augment de les temperatures, i per evitar males olors, us recordam que les bosses de fems s'han de treure al carrer els dies de recollida, poc abans que passin els camions. Us demanam que no concentreu les deixalles a alguns indrets del carrer, sinó dipositau-les davant ca vostra. Les bosses han d'estar tancades per evitar que s'escampin els residus sobre les voravies. El dies de recollida són el dimarts, divendres i diumenge.

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

INFORMACIÓ DE LA BIBLIOTECA MUNICIPAL D'ALGAIDA

Xarxa
de Biblioteques
de Mallorca

Consell de Mallorca
Àrea de Cultura i Joventut
Gerència Coordinadora
de les Biblioteques de Mallorca

FESTA DEL LLIBRE

DIADES CULTURALS

De divendres dia 17 a diumenge dia 26 de maig es celebrà a Algaida la Festa del Llibre, unes Diades Culturals coordinades per la Biblioteca Municipal-Punt d'Informació Juvenil en les quals hi col·laboraren, en l'organització i el patrocini, la Delegació d'Algaida de l'Obra Cultural Balear, l'Àrea de Cultura del Consell de Mallorca i la Fundació "La Caixa". Des d'aquestes pàgines l'Ajuntament d'Algaida els agraeix la seva col·laboració.

PRESENTACIÓ DE LLIBRES

Divendres dia 17 de maig va tenir lloc a la Delegació d'Algaida de l'Obra Cultural Balear la presentació del llibre *Les aus de s'Albufera: nostàlgia del fang*, a càrrec de Miquel Rayó (text) i Sebastià Torrens (fotografia).

CONTES CONTATS

Caterina Valriu, na Caterina Contacontes

Dijous dia 23 de maig va tenir lloc a l'Auditori del Casal Pere Capellà una sessió de Contes Contats per na Caterina Contacontes. Na Caterina amb la seva màgia i els seus contes, ens va fer passar una estona molt divertida a tots els assistents, nins i nines i grans. L'activitat ha comptat amb el patrocini de l'Àrea de Cultura del Consell de Mallorca.

Na Caterina Contacontes durant la sessió de narració

CONCERT PEDAGÒGIC

Amb el títol *Avui, música! Totes les músiques de percussió*, divendres dia 24 de maig, a les 18.00 hores, va tenir lloc un concert pedagògic a càrrec dels músics percussionistes M-Rosa Ballester i Joan Campomar a l'Auditori del Casal Pere Capellà.

Els músics, a través dels ritmes dels instruments de percussió, ens guiaren per un hipotètic viatge des de la Prehistòria fins avui, des dels sons més simples i primitius africans, fins a les harmonies més capricioses del jazz. El concert fou organitzat i patrocinat per la Fundació "La Caixa" i comptà com a públic amb els alumnes de l'Escola Municipal de Música d'Algaida.

Vista de l'escenari de l'Auditori del Casal Pere Capellà a l'inici del concert pedagògic, amb els músics percussionistes M-Rosa Ballester i Joan Campomar.

VENDA DE LLIBRES

Paradeta de llibres en català de la Delegació d'Algaida de l'Obra Cultural Balear

Diumenge dia 26 va tenir lloc a Plaça la tradicional **venda de llibres**. Com ja és tradició, la Delegació d'Algaida de l'Obra Cultural Balear posà a disposició de tothom les darreres novetats editades en català i l'Ajuntament d'Algaida mostrà les publicacions que produeix.

Per animar la diada, el grup s'Estornell Teatre interpretà l'espectacle de titelles *Pupurri*.

Representació de *Pupurri*, a càrrec de s'Estornell Teatre

sabeu on és ?

El diccionari defineix així l'**albelló**: Una sèquia que fan en els camps de conreu, revestida de pedres grosses i reblida de terra, de manera que vaja per davall la terra, i que serveix per recollir l'aigua de pluja i evitar que es pugui embassar.

Han esclatat ets aubellons: Ho diuen quan per l'excés de pluja, els albellons no poden recollir tota l'aigua sobrerera que hi acudeix i vessen la sobrerera, com enguany per exemple.

Un albelló també pot ser: Un conducte subterrani per on se'n van les aigües sobreres, inútils o brutes.

Beure més que un albelló: Ser molt bevedor, no tenir mesura.

El mot albelló prové de l'àrab i vol dir sèquia subterrània.

Topònims

L'Aubelló: Avenc molt gros i fondo que hi ha al districte de les Foies d'Ulldecona i que en haver-hi una gran embassada d'aigua de pluja, se la beu molt aviat i, segons diuen, la du fins a la mar.

S'Alballó (o S'Albelló): Topònim situat entre Ses Forques i el nucli urbà de Porreres, que alimenta el torrent que, després de travessar el terme de Campos, desemboca a Es Salobrar.

Solució del mes passat

El balcó que sortí el mes passat en aquesta secció de la revista està situat al número 4 del carrer del Bisbe del nostre poble, on va néixer el bisbe Salvà l'any 1792.

Cançó

*Bon amor, des que no hi sou,
m'han haguda de sainar;
sa sang per mes venes va
com aubellons dins un pou.*

Pista

Aquest albelló que us oferim avui és una mica especial, ja que en realitat és un torrentó que es torna subterrani només per travessar un antic hort i un sementer de conradís; quan surt a cel obert, vora el pont d'un camí vell, s'ajunta amb les aigües provinents de l'albelló des Canyar d'en Meví i dóna origen a un vertader torrent que separa les terres d'un hort amb molí. Ja no podem dir res pus perquè és molt fàcil.

MF

Titoieta Ràdio acabarà aquest mes de juny la ronda d'entrevistes amb els polítics de l'Ajuntament d'Algaida

El programa Bon dia Algaida de Titoieta Ràdio té previst entrevistar cadascun dels caps de llista del partits polítics que tenen representació a l'Ajuntament d'Algaida.

Abans de començar la cursa per la batlia de les eleccions municipals de l'any que ve, el magazine de Titoieta Ràdio, Bon dia Algaida, vol tenir una conversa amb els líders del grups polítics que estan representats a l'Ajuntament d'Algaida.

Quan ja han passat tres anys de l'actual legislatura, és un bon moment per dedicar un espai on cada grup polític ens donarà la seva visió del funcionament i dels objectius de la política municipal.

Quines són les seves propostes?

Quines són les seves mancances?

Quins han estat els seus èxits?

Hi ha hagut algun fracàs?

Aquestes són algunes de les preguntes que ens vénen en un primer moment al cap, però segur que vosaltres, els oients de Titoieta Ràdio, en teniu moltes més. Ara és el moment de formular-les. Bon dia Algaida us obre la línia telefònica i el correu electrònic perquè pugueu demanar tot allò que vulgueu.

*Acabam la ronda d'entrevistes, començada el passat mes de març amb **Josep Llompart** d'Unió Mallorquina i continuada, durant el mes de maig, amb na **Maria Rosa Oliver**, número 1 del Partit Popular. Ara és el torn dels partits que formen la comissió de govern de l'Ajuntament d'Algaida.*

*L'entrevista amb en **Pere Salas**, regidor de cultura i representant del PSM, tindrà lloc el proper dissabte dia 15 de juny, a les 11.15 h del matí.*

*La xerrada amb el batle i cap de llista del PSOE, en **Jaume Jaume**, serà el darrer dissabte de juny, dia 29, també a la mateixa hora.*

quatre mots sobre... SE'N VA

Alexandre Mulet

"En Toni Riutord és un home que crec que ha fet molt bona feina dins Algaida, sobretot amb els discapacitats. En Toni Bernadasso n'és un bon exemple. També amb la catequesi dels al·lots, amb els malalts... És una persona que s'ha integrat molt dins el poble, cosa que qualche predecessor seu no va aconseguir. Supòs que la seva partida haurà sabut greu a molta gent, perquè feia molts anys que el teníem aquí.

Tots sabem la crisi de vocacions que té actualment l'Església i, segons diuen, el nou rector que vengui haurà de ser compartit amb altres pobles. De tota manera, l'obra social i la necessitat que té el poble, no necessàriament les ha d'atendre un rector, sinó que aquesta tasca pot ser assumida per gent laica capacitada.

Trob que és una pena que se'n vagi, però si hi ha altres necessitats més urgents dins l'organigrama de l'Església, com és el cas del seu nou destí com a rector del Seminari... Esperem que el nou que vengui pugui arribar al nivell que ha aconseguit en Toni."

Catalina Oliver Bosso

"Si t'he de dir veritat la notícia em vengué molt de nou, quan m'ho digueren la setmana passada, i em sap molt de greu que se'n vagi, perquè és un home que s'havia integrat molt dins el poble, sobretot pel seu talant afable i senzill, que el feia arribar a tothom. És un capellà que s'ha sabut acostar tant als joves com a les persones majors, i també als més necessitats. És el seu caire humà, el que s'ha fet molt present aquí.

Ara, qui enviaran? Jo no ho sé, l'únic que sé és que, des d'un punt de vista egoista, és una llàstima que se'n vagi, sobretot per al poble. Diuen que el destinen al Seminari. Supòs que tendrem problemes per tenir un rector únicament per a Algaida i el nou que vengui haurà de ser compartit, diuen, amb altres parròquies de la comarca. Esperem que ens toqui un altre bon rector i que s'integri tan bé com en Toni."

EN TONI EL RECTOR

Pep Puigserver *Mas*

"Fa molts anys que tots coneixem en Toni, de vers 12, si no em falla la memòria. És un home molt integrat dins el poble, que hi ha fet molt de bé i socialment ha atès tothom que tengués necessitats. Ha demostrat que té una cultura molt elevada, combinada amb un caràcter molt senzill.

Ara el posen de rector del Seminari, diuen. I aquí en duran un altre, que ho tindrà ben mal de fer per igualar l'estimació que ha generat en Toni dins el poble. Si no és ara, serà més endavant, que haurem de tenir un rector a mitges amb altres pobles, això es veu venir perquè tots els capellans van tornant vells i hi ha molt poques vocacions noves. Ara per ara, això és un problema mal de resoldre.

Hem tengut un bon rector que ha fet cas a tothom i crec que és dels millors que jo he conegut dins el poble."

Maria Sastre *Brusca*

"En principi, que el rector se'n vagi, personalment em sap molt de greu, és un home que em cau molt bé, sap dur la gent beníssim, tant els joves com els vells. Principalment, als joves, els ha integrat molt dins l'Església, ha lluitat molt per ells fent-los participar a la catequesi de les confirmacions, cosa que abans no es feia.

Diuen que se'n va al Seminari, supòs que és en part també per manca de salut, ja que li costa seguir el ritme de treball de les diferents parròquies i a la seva nova destinació estarà un poc més tranquil, tindrà més qualitat de vida. És un home tan compromès que, a causa del seu esforç, llavors té problemes de salut.

No sabem si tindrem un substitut permanent, que és possible que sigui un rector de la Mancomunitat del Pla compartit i jo pens que és una pena, perquè les coses de l'Església perdran molt."

MF

Les entrevistes de a. Bon dia Algaida Titoieta Ràdio Joan Valent

El passat vint d'abril i amb motiu del llançament del segon treball discogràfic de Joan Valent i el seu grup Arts Ensemble, tenguérem el compositor algaidí de convidat al programa *Bon dia Algaida* de Titoieta Ràdio. -dissabtes d'11 a 13h, 108FM- Amb ell parlàrem una bona estona, aquesta és l'entrevista que mantinguérem.

Que és *Ensems*?

És el primer dels tres discs del contracte que he signat amb el segell MUXXIC de la multinacional Gran Via Musical. *Ensems* és un treball d'introspecció, un viatge al meu mon interior. Consta de nou peces on les veus, la percussió i la corda són els elements principals. He comptat amb la col·laboració de gent com Teresa Barrientos, la veu del meu grup "Ars Ensemble", la cantant Pasió Vega, el mestre Tejedor, un xeremier asturià, Josean Goicoetxea, un compositor acordionista d'un grup basc. També hi ha participat el poeta mallorquí Ricard Martínez Pinyol i Pablo Guerrero, un poeta extremeny. Després de fer el meu primer disc i el de na Maria del Mar Bonet, aquest és un pas endavant.

Has canviat les influències àrabs del primer per les de la mediterrània occidental...

La mediterrània ho és tot. El que passa és que tenim el vici o mal vici que ens sona més tot el que té un cert gust al mon àrab. Jo crec que la Mediterrània occidental o del nord també existeix. De fet, crec que Ennio Morricone és el paradigma de la música mediterrània, fins i tot, quan fa música, cent per cent, pel cinema americà. Al igual que en Morricone, hi ha més gent, com en Goran Bregovic... i més. Aquesta vegada he volgut fer una mirada cap al nord, en lloc de cap al sud, intent fer coses noves i aquí està el resultat.

Al món de la música, és difícil innovar?

És difícil trobar coses de qualitat. Darrerament les companyies discogràfiques tendeixen a fer productes d'èxit immediat, més que preocupar-se per la perdurabilitat d'un artista. Els interessa més vendre un milió o mig milió d'un al·lot que, per ventura, no farà res més, que en mantenir la carrera d'un compositor du-

rant molt d'anys. Això són les conseqüències de tenir un indústria molt agressiva, una comunicació de cada vegada més lleugera i un consum menys exigent. Però sí, encara hi ha gent que cerca música ben feta i produccions ben realitzades i amb missatge, que vagin més enllà del que és obvi.

Et dóna seguretat haver signat amb una gran companyia?

Per una part sí que et dóna tranquil·litat, però per altra és un gran compromís. Tranquil·litat perquè sé que durant els propers sis anys tindrè qualcú que m'estarà donant suport, que promocionarà la meua música per tot el món, la distribució serà a nivell internacional. Però, per altra banda, també ferma molt, perquè has de respondre.

És pot definir la música que fas?

A mi em costa definir-la, però hi ha molta gent que necessita etiquetar les coses. L'han definida de moltes maneres: nova música mediterrània, músiques del món, noves músiques, contemporània, clàssica.... han dit de tot... amb bones paraules. No ho sé, jo diria que és una proposta entre la música popular i la de tradició clàssica i contemporània.

Parlem d'alguns del temes del disc, per exemple "Algaida".

Això de viure a Madrid, enfora dels teus, enfora d'allà on et trobes bé, és bastant dur, no és gens fàcil. Jo visc a Madrid per circumstàncies merament professionals, no voluntàries. A pesar de tot, a Madrid, estic bé, tot i que m'enyor molt. En aquest disc volia fer dues peces que fossin completament instrumentals: una és "Mare" i l'altra és "Algaida". La darrera és un trio per piano, violí i violoncel. És un poc el món que he viscut a Algaida des que era petit fins que me'n vaig anar: els amics, el padrí, la família, les ties (ses pa-

trïotes), la meua infantesa... Són coses que quan estàs enfora de ca teua et fan fort, et fan sentir que tens unes arrels fermes a qualque banda, encara que no puguis gaudir-ne.

Un altra dels temes és "Memoriam" dedicat a Blai Bonet.

Amb en Blai Bonet vaig fer feina durant dos anys, preparàvem un oratori per fer amb orquestra, cor i solistes... Ens férem molt amics, varen ser dos anys, durant els quals jo, cada setmana o deu dies, anava a veure'l a Santanyí i xerràvem i em contava coses de la seva vida, la seva forma de veure i entendre el món. En Blai era un personatge a qui vaig agafar molta estimació i que em va obrir els ulls en molt d'aspectes. No tan sols em va aconsellar a llegir certs textos, em va fer descobrir a Ramon Llull: poeta, filòsof, pensador. Quan va morir, la feina va quedar mig feta i jo també em vaig quedar mig fet. Em comunicaren la seva mort quan venia en vaixell des de Barcelona a Mallorca i va ser com si hagués perdut qualque cosa que em donava molt. I com que mai s'ha pogut acabar l'oratori, tenia com un deute emocional amb ell i per això li vaig escriure aquesta música "In Memoriam", més que una música per difunts és la música d'un adéu, no és tan trista com dolça.

Quina és la fita d'un compositor?

És molt prosaica. Els propers tres o quatre anys, m'agradaria fer el màxim de feina, con faig ara mateix i que les coses anassin suficientment bé com per poder tornar a viure a Algaida: poder comprar una casa i estar tranquil. Això seria des d'un punt de vista personal. Professionalment és un incert: he fet la producció artística i els arranjaments del nou disc de Pasion Vega, la mateixa feina que vaig fer per al disc de na Maria del Mar Bonet. Fa quatre anys mai m'hauria pensat que faria aquest

tipus de feina per a una al·lota que canta copla i ara mateix estic il·lusionadíssim de fer-ho. La meta és poder tenir energia, força i salut per seguir fent feina i arribar allà on podré. També, l'altre dia, em nominaren per a tres categories dels premis de la música que atorga l'SGAE, cosa que mai m'hauria pensat. Sé cap on vaig però no sé on vull arribar.

Quin projectes tens més?

A finals de maig, després d'enregistrar el disc de na Pasion Vega, he d'anar a Canàries, on amb l'Orquestra de Las Palmas estrenam una obra simfònica. El sis de juny estrenam un homenatge a Miguel Hernández, la música del qual he escrit jo, juntament amb el meu grup Arts Ensemble i en el qual participen Paco Valladares i Gemma Cuervo, recitant i Alberto Cortez i Pasion Vega, cantant. Després partim de gira pel nord d'Espanya, el mes de juliol he de fer un ballet, encarregat pel Festival de Teatre Clàssic de Mérida i dirigit per en Gerardo Vera i on ballaran Julio Bocca, Rafael Amargo i Maria Giménez Mediavilla. Aquesta és una

feina un poc complicada, perquè és una mescla de tres estils diferents: art contemporani, flamenc i clàssic. El mes d'agost continuarem la gira per diferents festivals d'Espanya.

I a Mallorca et podrem veure?

A Mallorca.... és una història. Amb els disc anterior anàrem per tot Espanya i tot Europa i no venguérem a l'illa. Amb aquest disc tenim cites per tot, però per ara no n'hi ha cap a Mallorca. No poder mostrar la teua feina a la gent que estimes és fotut. Ja ho diu en Biel Majoral que tenim una terra eixorca (per segons quines coses).

Acabàrem l'entrevista amb una crida als oients o lectors per si qualcú s'animava a dur-lo. L'associació "Algaida Solidari" ha fet gestions per organitzar un concert amb en Joan Valent i el seu grup, a l'hora de tancar aquest número d'Es Saig encara no estan enllestides, en saber més notícies us informarem.

Biel Sastre

el sant del mes

Sant Joan Baptista

Dia 24 de juny celebrem la festivitat d'un dels sants amb una devoció més estesa entre nosaltres: Sant Joan el Baptista, profeta, anomenat també el Precursor. D'ell va dir Jesús: "Us ho asseguro: entre els nascuts de dona no n'hi ha hagut cap de més gran que Joan Baptista" (Mateu, 11,11).

Sant Lluc (1,5-25) ens conta el naixement de Joan. Diu que en temps d'Herodes hi havia un sacerdot de nom Zacaries casat amb Elisabet, "tots dos justs davant Déu i irrepremissibles en el compliment de tots els manaments i les observances del Senyor". No tenien fills perquè ella era estèril i d'edat avançada; però vet aquí que quan Zacaries estava fent oració li aparegué un àngel, Gabriel, que li comunicà: "No tenguin por, Zacaries: la teva súplica ha estat escoltada. Elisabet, la teva muller, et donarà un fill, i li posaràs el nom de Joan. En tindràs un gran goig i molts s'alegraran del seu naixement. Serà gran als ulls del Senyor; no beurà vi ni altres begudes alcohòliques i quedarà ple de l'Esperit Sant ja des de les entranyes de sa mare. Conduirà molts israelites cap al Senyor, el seu Déu. Anirà al davant del Senyor amb l'esperit i el poder d'Elies: farà que els pares es reconciliïn de cor amb els fills, i portarà els rebels pels camins dels justs. Així prepararà per al Senyor un poble ben disposat".

Aquesta era la missió de Joan, ja assenyalada pel profeta Isaïes: "És la veu d'un qui crida en el desert: Preparau el camí del Senyor, aplanau les seves rutes". Era uns mesos més vell que Jesús; segons la tradició s'alliberà de la degollació dels innocents perquè la seva mare s'amagà amb ell en unes coves; després féu vida d'anacoreta i batejava amb aigua del riu Jordà. Tots els evangelistes conten la trobada amb Jesús quan aquest acudí a rebre el baptisme i també el seu martiri, decapitat per ordre d'Herodes a qui Joan blasfemava públicament per l'escàndol que donava convivint il·legalment amb Herodias, l'esposa del seu germà. (La degollació de Sant Joan se celebra el 29 d'agost). Ell que predicava el perdó, ensenyava la gent a compartir el menjar i el vestit amb els més necessitats i acollia amb benevolença persones de mala reputació com publicans i soldats.

Un fet important és que aquesta festa coincideix amb el solstici d'estiu i per això s'hi assimilaren mites i costums pagans relacionats amb el començament d'aquesta estació. Seria llarg enumerar-los tots: les fogueres amb cants i danses al seu voltant; les coques rodones i amb un forat al mig recordant el disc solar; la recollida d'herbes aromàtiques que tenien virtuts especials i servien de remei a molts mals ("Les herbes de Sant Joan / tenen virtut tot l'any"); els poders singulars i extraordinaris de les aigües aquest dia; la facultat de descobrir tresors amagats i desencantar-los; l'aparició de fades, follets, sirenes i éssers fantàstics; la iniciació en l'art de guarir per part dels saludadors, els "curanderos"; la festivitat del Sol que fa gran festa amb la Lluna i els estels; la protecció sobre els animals, especialment els de llana; i així molts altres costums i creences relacionades amb aquesta festivitat.

A Mallorca ha sobreviscut el personatge de Sant Joan Pelós, cobert amb una pell d'ovella sense tondre que bota i fa cabrioles durant la missa; i a Menorca, a Ciutadella, se celebra la gran festa de Sant Joan amb un ritual cerimoniós i precís.

fa 20 anys

El juny del 82 ES SAIG recollia una notícia luctuosa: la pèrdua d'una persona a qui tots estimàvem. En Joan Verger moria als 26 anys víctima d'un accident després d'un mes de debatre's entre la vida i la mort. Perdíem un home intel·ligent, amatent, bo, alegre, lluitador, compromès amb el seu poble i amb tots els pobles oprimits. Han passat vint anys, però segueix viu en el record de quants el coneguèrem.

D'altra banda, aquest número de la revista passava de les setze pàgines habituals a les vint-i-vuit. Aquest augment de paginació era a causa, en bona part, a una aportació molt valuosa d'en Ramon Rosselló Vaquer "Notícies històriques de Castelltix i Algaida; segles XIII-XVI"; es tracta d'un important recull de documentació de l'Arxiu del Regne de Mallorca, del Diocesà i del de la Corona d'Aragó que en Ramon ens va cedir.

L'editorial recollia unes reflexions sobre la violència i, a més, hi havia un altre editorial conjunt de l'Associació de Premsa Forana referent a la situació del Museu Regional d'Artà. Convé recordar que amb el canvi de consistori va desaparèixer una secció habitual, "L'Ajuntament d'Algaida informa", que trigarà molts anys a tornar aparèixer.

Un Sord parlava extensament d'un problema que segueix intacte: el de renous i carreres de motorets els vespres per Sa Plaça. Aleshores es justificava amb l'excusa que només hi havia un municipal, però ara...

La "Plana de l'església" oferia les "Benaventurances del seny" i n'Andreu Majoral, referint-se a la comercialització de la carn, titulava el seu escrit "La pagesia encara més castigada"; en Xesc Oliver informava, entre altres temes, de la creació de l'Associació de Veïns de Pina, en donava la junta directiva i es congratulava d'aquesta millora.

En el Noticiari es comunicava l'elecció de la junta directiva de l'Associació de Premsa Forana, amb representació d'ES SAIG, la reelecció de Francesc Oliver com a president de la cooperativa ALPIRA i el nomenament d'en Toni Garau com a responsable de la parròquia d'Algaida.

Finalment direm que Pere Mulet firmava la xerradeta amb Gabriel Salas com a President de l'Associació de Pares de Ses Escoles, el qual explicava la història de l'associació, les seves activitats i projectes.

es saig

amb el suport de

GOVERN DE LES ILLES BALEARS

Conselleria d'Educació i Cultura

Direcció General de Política Lingüística

una passejada, dues estampes...

Acompanyats d'argelagues i estepes florides i pins ben abeu-rats, caminam per la drecera de la Pau... (Entre parèntesis, és hora que les nostres autoritats convidin l'alta tropa per demostrar-los que, si un vol, a la Pau, s'hi arriba en una hora, i a més, per unes contrades que fan goig de mirar, sobretot si, com ara, ha plogut abundantament i civilitzada).

Però, nosaltres, és un dir, ja hi som a la Pau. Vora el torrent, el pou dóna la benvinguda als caminants vessant aigua que vivifica les vistes i els esperits.

Què fa aquesta creu bizantina a la paret? Com que els experts no en diuen res, un servidor s'atreveix a amollar-hi la seva: una manera d'aprofitar una pedra vella i bella dins una construcció nova. Nova, la paret, de fa segles, és clar... Cosa que fa suposar que la creu, per força, ha de ser més antiga. I després diuen que el reciclatge és cosa de quatre ecologistes moderns! Però no ens posem irònics, perquè el món és una meravella. Societat de consum, canta en Raimon: tu compres un poquet, i jo un poquet més. Que aquí ningú no vol ser un desgraciat. Tots plegats caminam cap a la glòria. Tudam recursos per aconseguir la felicitat. Què hi farem...

Text i fotografies:
Miquel Serra

una ració de Villangómez

1. TERRA NATAL

Arrelar, com un arbre, dins la terra:
no ser núvol endut d'un poc de vent.
Sobre els camps coneguts de cada dia,
veure un cel favorable i diferent.
Mirar com cau, quotidià, el crepuscle,
cada cop renovant-me el sentiment.
Damunt la terra nostra i estimada,
del cor neixen el pi, l'aire i l'ocell.
El blanc record de la infantesa hi sura,
i ha de fer bo, aquest sol, als ossos vells.
Vull escoltar-hi aquest parlar que arriba
de molt antic als llavis de la gent.
El meu amor, la ferma companyia,
vull somiar-hi, entre la mar i el vent.

2. IMPRESSIÓ D'EIVISSA

Pels graons de les cases on refreda la calç
munten, lentes, les ombres. Les finestres, obertes
al gran crepuscle, miren llunyanes incertes.
Palmeres i oliveres de jardins espectrals
són imatge de somnis i nostàlgies despertades.
La torre es dreça, al cim, amb els delers més alts.
Els núvols s'escabellen, la nit va al seu encalç,
i els estels, a dalt, punyen les altures desertes.

3. EL POEMA

¿Quina ment pensarosa,
quins camps del cor o quina
llum untant les arbredes
amb el verb se susciten,
s'alcen, quan s'incorporen
mot i mot, escollides
la música i la història?
No hi valien els signes,
les veus o bé el diàleg.
Un silenci, una illa
atapeïda i fonda
ha volgut ésser dita.
S'inscriu, pur, el poema.
No bellesa encongida.
Torre de cent finestres
que penetren cent brises
i un vol d'ocells escampa.

4. NOCTURN DESARRELAT

De vents i fred farà una primavera,
l'amor; una llum nova, de la nit.
Sobre foscors es gronxa, ocell ardit;
entre cims de tempesta, alçat, espera.

Ell és el seu sol foc, i no s'esvera
incorporat als vents amb vast delit.
No estima el dia, massa clar i petit,
sang gota a gota, enuig polsós, barrera.

Sense horitzons, nocturn misteri, amor.
Ales de fum, ni solitud ni enyor.
La nit és una immensa companyia

d'un dolor immens o una immensa alegria.
Per entre mans de somni passa el vent,
les altes veles, el despertar corrent.

5. LLUNA PAGESA [Fragments]

Aquesta lluna pagesa
aquí és més lluna que enlloc.
Sortia grossa i encesa:
ara ha pres un color groc.

Ja no veu carro ni mula
ni el bestiar que es recull.
Si avorrida, ho dissimula,
alta i clara com un ull.

Temps ha que dorm la gallina
i els al·lots ja són al llit.
Na Xemenia diu: «Au, vine»,
a l'home mig adormit. [...]

Un conill pensa: «Això és vida».
Un ca sent un dolç desig.
La lluna, sempre eixerida,
es lleva un núvol d'enmig. [...]

La lluna de lloc es muda,
la lluna fa el seu camí.
La serena cau menuda
i arriba que tot té fi.

"Si un cant visqués / més enllà d'aquests dies...". Viu, malgrat la mort, el cant de **Marià Villangómez Llobet** (Eivissa, 1913 - Eivissa, 2002). La ració de poesia d'aquest mes ha estat previsible i sol·licitada. Una breu antologia poètica extreta dels llibres: **Elegies i paisatges** (poemes 1 i 2), **Els béns incompatibles** (poema 3), **Sonets de Balansat** (poema 4) i **Declarat amb el vent** (poema 5). Selecció a càrrec de **J.O.** i **M.S.**

esports

Futbol

L'equip de Primera Regional Preferent va entrar durant els passats mesos d'abril i maig dins una greu crisi de resultats, perquè dels darrers vint-i-un punts (set partits) només va aconseguir-ne tres. Si bé quasi tots els partits s'han perdut per la mínima, la veritat ha estat que l'equip ha quedat exclòs dels llocs per disputar la lligueta d'ascens a Tercera Regional.

De totes formes, de molt bona campanya hem de qualificar la trajectòria del C. E. Algaida a la temporada 2001-2002, ja que al principi de la competició tothom hauria firmat un vuitè lloc al final.

El desencís s'ha produït quan l'equip durant tota la competició ha estat al capdavant i als darrers partits no ha aconseguit allò que sens dubte hauria estat un autèntic èxit: la disputa de la fase d'ascens.

Els darrers partits, que han fet que l'Algaida es quedàs a l'octava posició, han estat:

Campos - Algaida 3-2
Algaida - Son Roca 0-1
Collera - Algaida 1-0
Algaida - Gènova 1-1
Andratx - Algaida 1-0
Algaida - Esporles 1-0
Calvià - Algaida 1-1

FUTBOL BASE

Els diferents campionats de lliga dels equips del C. E. Algaida han acabat. Podem fer una mica de balanç del futbol base en general i de la participació dels diferents equips.

Aquesta temporada no s'ha aconseguit cap ascens, però en principi tampoc s'ha davallat. Per tant, i de cara a l'any vinent, la feina és mantenir la participació a les mateixes categories. Això no és fàcil perquè a un poble petit costa trobar jugadors suficients per formar els equips. Ha arribat

l'hora de fer feina per organitzar, preparar i enllestir tot el que comporta la pràctica del futbol per als més jovenets.

L'equip de cadets que entrena en Rafel Oliver ha tengut aquest resultat:

Algaida - Aquarius 2-1

Els darrers partits de l'equip d'infantils d'en Manolo González han estat:

Porto Cristo - Algaida 2-0

Margalidà - Algaida 1-1

Els alevins d'en Mateu Llull han acabat la seva participació amb una meritòria tercera posició, amb més de cent gols marcats en 22 partits, a una mitjana de cinc per partit. Enhorabona.

Son Servera - Algaida 1-6

Llosetí - Algaida 2-1

Algaida - Campos 5-2

FUTBOL FEMENÍ

A l'equip de futbol femení encara li falten uns quants partits per acabar el campionat. Mentrestant, l'equip que entrena en Joan Nicolau manté una molt bona línia de joc i de resultats, ja que a hores d'ara estan situades a la sisena posició.

Val a dir que aquest campionat ha sofert interrupcions per la participació de jugadores mallorquines a les diferents seleccions.

VETERANS

Els veterans d'Algaida disputen la copa d'empreses sense gaire bona trajectòria, a causa que en quatre partits disputats han aconseguit tres punts. Molt pocs pel potencial del nostre equip.

Joan Trobat

pina

Quan es formà el poble de Pina?

La Constitució de Cadis de l'any 1812, en el títol III, capítol I, article 40 ens diu: "A les parròquies on hi hagi menys de dues-centes ànimes i en què tan sols cent cinquanta, s'anomenarà un elector; i aquelles que no arribin a tal quantitat s'ajuntaran amb els llocs de més prop per nomenar un elector o electors que per tal cas correspongui".

I a l'article 43: "Per poder arribar a més gent en consulta i que hi hagi més participació dins les poblacions petites, es tindrà en compte que en aquella parròquia que arribàs a tenir només vint veïnats s'elegiria un compromissari; la que en tengués trenta o quaranta n'elegiria dos; la que arribàs a cinquanta o seixanta, tres; i així progressivament. Les que no arribin a vint pobladors s'ajuntaran a les de més prop, i així totes elles elegiran compromissari".

Si feim una ullada al mapa del Cardenal Antoni Despuig i Dameto que elaborà per a l'Altesa Reial Dona Maria Lluïsa de Borbó, traient punta de la seva llegenda, hi desxifram quatre divisions de poblacions a Mallorca. La que pertany a Pina, que és la darrera, hi col·loca un signe de tres rotlles amb una creu superposada i l'anomena signe de lloc petit. Per altra part, a Randa, que en l'actualitat pertany al mateix municipi, antigament Parròquia o Universitat, dit mapa que data de l'any 1784, resa de Randa com a lloc gran, representant-lo com a poblat, per ordre de símbol i importància just després de Vila-Parròquia o Ciutat.

També ens apareix a una acta notarial, que encara a Mallorca es realitzava per FILICUMIS, que es fa una permuta d'unes estables per uns terrenys en

vistes a construir-hi un cementeri, situats a Sa Coma de Son Ribes; en aquest cas, dos anys després de les Corts de Cadis, entre firmes estampillades, s'hi troba un "pinero" qualificat: en Macià Andreu, àlies des Molí, tinent de batle constitucional de dit lloc.

Tornem arrera en el temps i vegem un antic plànol al·lusiú a sementers, possessions o finques, tal volta de quan es començaria el poblet de Pina i l'actual Son Ribes amb el seu engrandiment. A les partions hi trobam: "Rafal d'en Pere Pou, 1421; després de Guillem Berga, de Gabriel Pou, de Rafel Ribes 1553 (es tracta de Sa Casa Nova) i Rafal d'en March Maymó, dit de les figueres 1421. (Ens sembla que deu ser es Figuerat que dóna al Camí de Ciutat).

Es fa ben necessari a Pina, com a altres pobles, emprendre un treball sistemàtic i seriós que ens doni, sense tòpics o xovinismes, una autèntica història com a poble entre els anys 1553-1784, i des de 1784-1814, que s'hi degué solcar molt.

Ens cal reflexionar que al nostre Regne de Mallorca quan entraren els Borbó ho canviaren tot. Aquests centralistes, il·lustrats i filòsofs, prohibiren als de ca nostra ensenyar història i, manco, fer-ne. Això mateix feren amb els valencians, aragonesos i catalans del Principat. A nosaltres ens canviaren el nom posant-nos l'antic topònim de Baleàrics. No ens diu res tot això?

Vegem ara un succés històric: fullejant la revista Es Saig d'Algaida, un dia, dedicat a les meves curolles i mirant el número 230 que correspon al mes de febrer de l'any 2000, a un interessant arti-

cle d'en Pere Mulet, ens parla d'una forta estirada entre la Cúria del Bisbat de Mallorca i el lloc de Pina. Es tracta d'un plet lul·lista. Resulta que Llull és el nostre primer ermità del Puig de Randa, que fins a les desamortitzacions era l'autèntica comuna d'Algaida. Allà, per devers els anys 1776-1777, els habitants de Pina havien comprat una nova imatge del Mestre Ramon Llull, duita de per devers Manacor, i la volien substituir per una altra "de bulto" i de menys qualitat, col·locada a l'oratori piner devers l'any 1755. En aquells moments la nova talla, ben resguardada, esperava al segon hostal algaidí que passàs aquell rebombori.

També em vull fixar en aquesta altra: repassant un llibret titulat Visita pastoral a les parròquies de la part forana de Mallorca, any 1641, d'en Josep Estelrich i Costa, a la plana 115 llegim: "Es va visitar l'església de Pina, sufragània de l'església parroquial d'Algaida, i es va repetir l'inventari dels terns i ornaments a Gabriel Servera i Gabriel Oliver, obrers de dita sufragània, i se'ls encomanà que cuidassin de la neteja de tots ells". (Es tracta de la visita pastoral feta pel bisbe franciscà Joan de Santander a la parròquia d'Algaida dia 13 de maig).

Pep Eivissenc

CONCERT

DE LA PETITA CORAL

Diumenge, 16 de juny, a les 18.00 h a l'església de sant Pere i sant Pau d'Algaida.

I demà que ?

A la societat actual, el 100 % de la ciutadania, totes les associacions i tots els partits polítics és consideren demòcrates i ho pregonen pels quatre vents. Aquest canvi a la nostre societat és gratificant, però el moment en el qual la gent, i sobretot els partits polítics, han de demostrar el seu tarannà democràtic és quan perden unes eleccions, quan les seves idees son constantment derrotades i sobretot la seva reacció davant això.

A les darreres eleccions basques el PP i el PSOE és varen aliar per guanyar les eleccions amb un front anomenat "Por las libertades y la Constitución", en aquell moment foren derrotats i varen guanyar per majoria uns altres partits que creuen amb la sobirania i l'autogovern. Quan un perd, si és demòcrata, ha d'acceptar els resultats, però el Partit Popular no va acceptar aquesta derrota i ha fet una llei de partits per poder eliminar del joc polític aquells que pensen diferent de la constitució i que els impedeixen poder tenir poder absolut. Aquesta llei, maqui·llada pel PSOE i CIU, demostra la falta d'idees per resoldre la violència a Euskalherria i també la no acceptació dels resultats electorals per part dels firmants. Ara serà il·legalitzat Batasuna, però i demà?. I si el PNV, d'aquí a un temps, de forma democràtica fa una consulta popular sobre l'autodeterminació també serà eliminat?, i el BNG?, i ERC?, i IU?

I encara vaig més enllà i si algun dia les tesis de Maragall guanyen dins el PSOE i demanen el federalisme i la república, també seran il·legalitzats?

Fins fa poc no entenia com en un estat, on tothom és declara demòcrata, un dictador va governar durant 40 anys i va morir al llit: ara, sincerament, ja entenc el perquè.

Andreu Oliver Tril

-els lectors escriuen-----

Un suggeriment innovador

Avui voldria parlar d'una cosa que m'ha fet pensar molt i a la qual crec haver trobat remei o, al manco, pot servir per millorar i fer sostenible l'estètica i la neteja de la part forana, que també és una manera de fer país. No és que jo estigui contra el turisme de dues rodes, és a dir de bicicleta, i això tant val per als estrangers com per als que no ho són. Benvinguts siguin, encara que els qui menam cotxe haguem de córrer el perill de ferir qualcú. Però no és per ací per on vull anar. Jo visc arran de carretera i en arribar el cap de setmana agaf una bossa grossa de plàstic i uns guants de fer feina per aplegar totes les deixalles i escombraries que trob al meu bocí, davant ca nostra: ampolles buides, envasos, embolcalls, papers, llaunes de cervesa, cartons de llet, caps de cigarrets i moltes coses més que no cal esmentar. A tot arreu, al llarg i ambdós costats de camins i carreteres per on passen els ciclistes, és el mateix. Fins i tot a vegades no n'hi ha prou amb una bossa i he d'anar a cercar-ne una altra.

Ara bé, cal demanar-se si els que llancen aquestes coses ho fan sense pensar si està ben fet o no, o si ho fan per desfer-se'n perquè no troben un lloc adient i ho amollen per on passen. Segur que hi ha de tot, però no crec que ho facin per fer-nos la guitza. Els podríem demanar, fins hi tot pregar, que s'ho estotgin fins arribar allà on es volen aturar, gairebé sempre a un poble o llogaret on prenen qualche cosa mentre descansen. Però em sembla que això és demanar molt coneixent el seu i el nostre tarannà. Per part nostra, per part de cada veïnat, podríem fer bardisses, però això costa temps i doblers i no és gens segur que els ciclistes llençassin les coses darrere les bardisses. Idò, què podem fer perquè no hi hagi tanta de brutor pels costats de les carreteres?

Crec que seria un bon pensament posar cada dos quilòmetres (més o manco) una paperera amb elements reflectors d'un color que fes joc amb l'entorn natural. És a dir, si és un tram on hi ha oliveres, el color de les papereres caldria que fos verd oliva (Valldemossa - Deià, per exemple). Si és un paratge on hi ha tarongers i llimoneres (Sóller - Biniaraix - Fornalutx) el més adient seria un color groc-vermellós. En passar per lloc de garrovers (Sineu - Santa Margalida) marró fosc. Si la carretera passa per devora la mar, blau marí. En trams de paret seca, color de caragol bover. De color cafè amb llet si els ciclistes passen prop de la platja (Pollença - Alcúdia). Que els corredors van cap a Lloseta? Color ciment. Que passen per davant Cala Estància? Color d'alga morta. Facem un càlcul com a mostra. De Ciutat a Inca hi ha devers 30 quilòmetres: 30 entre dos fan 15; idò 15 papereres a cada costat.

Com estam a una democràcia, l'embalum i el color de les papereres podria ser una cosa del Consell Insular de Mallorca, atesos els suggeriments d'una comissió assessora composta per Verds, GOB i altres. Les papereres, a més de ser una innovació pràctica, perquè aplegarien la brutor, si no tota bona part, ara escampada per les voreres, llurs colors i matisos no farien cap impacte mediambiental que, ja només per aquesta raó, justificaria l'ecotaxa.

Marcel Sastre i Llodrà

noticiari

L'ECOTAXA PASSA PER ALGAIDA

A la fi, el passat mes de maig, el Govern Balear va fer públic els projectes que es finançaran amb els dobles recaptats amb l'ecotaxa, dos dels quals afecten directament el nostre municipi. Un dels projectes consisteix amb l'habilitació d'una ruta cicloturística de cent quilòmetres, que enllaçarà la Platja de Palma, Lluçmajor, Algaida, Porreres, Campos, Ses Salines i la Colònia de Sant Jordi. El segon projecte se centra en l'aprofitament de les aigües residuals pel regadiu: la xarxa de reg abastarà els municipis de Lluçmajor, Lloseta, Algaida, Montuïri, Sa Pobla, Campos i Santa Maria del Camí.

FESTA DELS MUNTANYENCS

Enguany la festa de Sant Bernat de Menthon, patró dels muntanyencs, se celebra dia 16 de juny de 2002 a l'ermita de Bonany. Per als interessats, informam que la concentració serà a les 4 de la matinada de dia 16 a la plaça Tomeu Penya de Vilafranca de Bonany. D'allà, els excursionistes partiran a peu cap al puig de Bonany amb la finalitat d'arribar-hi abans de la sortida del sol. Després hi haurà la tradicional missa i una berenada per a tots els participants. Si voleu més informació, adreçau-vos a en Miquel Fiolet o a en Manuel Osuna.

ESCACS

Quan ja semblava que, amb l'ascens a 1ª categoria, el Club d'Escacs Algaida havia complit amb els seus deu-

res aquesta temporada, l'equip algaidí encara no ha dit la darrera paraula per culminar una magnífica campanya i en aquests moments es troba a la semifinal de la Copa de Mallorca per equips.

Juguen aquest torneig tots els clubs de l'illa que ho desitgen i es mesclen totes les categories. Es disputa per eliminatòries amb una possibilitat de repesca, a partit únic i alineant 10 jugadors per equip. Els clubs que no compten amb equips filials es poden ajuntar amb un altre, ja que la plantilla pot ser massa ajustada o insuficient per comptar amb aquest número de jugadors cada jornada. Per aquesta competició l'equip algaidí ha reunit les seves forces amb la Unió Marratxí, els seus rivals a la 2ª categoria a la lliga per equips, recentment celebrada. Idò bé, la coalició Algaida - Unió Marratxí és l'equip revelació de la Copa de Mallorca.

A la primera partida s'enfrontaren al Josep Sureda de categoria preferent (la màxima) i donaren la sorpresa, en un encontre molt disputat i emocionant, s'acabaren imposant per 4.5 a 5.5. A la segona eliminatòria varen rebre la visita del CEFAM, de 1ª categoria, al qual també es va derrotar per 6 a 4 i, qui ho diria?, ja estam situats dins la semifinal.

El diumenge 26 de maig es va disputar un torneig de partides ràpides, dins el marc dels actes que aquest dia va organitzar el club algaidí per celebrar l'ascens de categoria. El guanyador va ser el manacorí Joan Gayà, que s'imposà a la final a Toni Ripoll. El 3r lloc va ser per Sebastià Massanet que va derrotar Joan Crespi a la lluita per aquest posició.

UN ALGAIDÍ A LES GERMANIES DE LLACH

Dia 18 de maig de 2002, la Plaça Major de Palma fou l'escenari de l'annual diada de reivindicació nacionalista organitzada per l'Obra Cultural Balear. Els algaidins i algaidines que hi assistírem tenguérem l'agradable sorpresa de veure com un jove del nostre poble, **n'Antoni Sureda Ramis**, era un dels protagonistes importants de la trobada. En efecte, l'acte final que servia de cloenda a la jornada fou la interpretació de la cantata "Germanies" de Lluís Llach, acompanyat d'un estol de músics venguts de tots els Països Catalans. Entre ells, hi tengueren un paper molt destacat els Blauets de Lluc, la veu solista dels quals fou el fill d'en Bernat i na Maciana, l'abans esmentat Antoni. L'acte fou molt emocionant per a tots els assistents, la qualitat de la cantata és sensacional i el públic no es cansà d'aplaudir els músics, als quals feren repetir la part final de l'espectacle.

fotografia antiga

Foto antiga de devers l'any 1935, quan un fotògraf ambulant, els diumenges al matí, posava un decorat a Plaça perquè els algaïdins s'hi poguessin retratar. L'esclat de la guerra civil va estroncar aquest costum (i tantes altres coses!).

D'esquerra a dreta hi apareixen: Guillem Sastre *Fiolet*, una al·lota llucmajorera que feia feina a Can Fullana, Tonina Garcies *Godona* i Andreu Isern *Falet*.

Foto cedida per Damiana d'Es Porxo.

DISSABTE
15 DE JUNY

festa

19.87 19.90 19.93 19.96 19.99 20.02

15è aniversari

A PARTIR
DE LES 23 H

DAVANT
L'ANTIGA FARINERA
D'ALGAIDA

noticiari de l'ocb d'algaïda

Properes activitats previstes

Divendres dia 14 de juny

CONFERÈNCIA: *El moviment antiglobalització.*

A les 22 h, al nostre local social, a càrrec de **Joan Amer**, amb projecció de diapositives del Fòrum Social Mundial celebrat a Portoalegre (Brasil) el mes de febrer de 2002.

Diumenge dia 23 de juny,

EXCURSIÓ:

Farem un dels recorreguts a peu, a la vegada més senzills i més espectaculars de la costa nord de Mallorca: **Deià, cala Deià, es Canyaret i Llucalcari**. La sortida serà des de la plaça a les 9 h amb cotxes particulars.

Dijous dia 18 de juliol,

CONFERÈNCIA: *L'art de glosar*

A les 22 h, al casal Pere Capellà, a càrrec de **Felip Munar**, professor de la UIB i autor del llibre *Manual del bon glosador*. Després d'una breu introducció teòrica, el professor ens convidarà a tots a fer les nostres pròpies gloses. (Aquest acte s'emmarca dins les festes de Sant Jaume i és organitzat en col·laboració amb l'Ajuntament d'Algaida).

Dia 26 celebrarem la ja tradicional festa del llibre damunt Plaça. Com podeu observar a la foto, la participació a la festa, que organitzarem en conjunt amb l'Ajuntament, va ser molt bona.

una xerradeta amb... **el rector ANTONI RIUTORT**

...he arribat a la conclusió que és un poble poc dramàtic, que no fa teatre, que defuig l'exageració o l'espectacularitat, que procura viure una relació serena.

I no voldria que s'interpretàs que parl d'una relació distant: quan he necessitat ajuda n'he trobada, i molta. Pensau només tot el que hem fet a l'església. M'he sentit molt estimat, i la meua família igual, s'ha integrat plenament.

Per descomptat, no tot és color de rosa; hi ha coses que podrien millorar, m'agradaria, per exemple, més assistència a tots els actes; però bé, fa de mal rompre una tendència molt general en la nostra societat. Em fa mal de cor veure persones, membres d'una mateixa família, barallades o desavingudes i podeu ben creure que he pregat per una reconciliació i per un enteniment amistós.

A més, l'església té un greu dèficit de capellans.

Sí, és un problema greu i difícil de solucionar. I l'església necessita capellans perquè hi ha funcions que només ells poden fer. Ara bé, és evident que de cada vegada s'haurà de donar més importància i més protagonisme als laics i laiques. A Algaida això s'ha promocionat, per necessitat i per convicció; a més, vull dir, sense citar cap nom, que hi ha molta gent que col·labora, i gent ben preparada; gràcies a ells el poble no s'ha ressentit de les meves absències, sobretot els darrers anys.

Com qualificaries l'estat de les obres que es fan a l'església?

Pens que estan ben encaminades, si bé he de dir que estan en mans de la comissió d'economia i patrimoni i ells us podrien contestar millor que jo. Arreglarem tot allò que puguem, que no serà tot, perquè un edifici com l'església és un pou sense fons i les limitacions econòmiques són moltes. Però crec que en acabar les obres que es fan quedarà sense problemes greus, sempre que no s'oblidi el manteniment; sempre hi haurà mil coses per arre-

glar, però coses que no preocupen seriosament. En aquest sentit me'n vaig content de com ho deix.

Hem fet moltes coses i moltes millores: il·luminació, rosassa, restauració del retaule de Castellitx, l'orgue, vitrall... És ben just, però, observar que jo som negat per a aquestes coses i el secret -i el mèrit- és un bon equip que se n'ha encarregat. De totes maneres cal anar alerta perquè, si bé el poble sempre ha respost molt bé, no parlem d'una comunitat amb grans recursos i no se la pot carregar ni exigir-li massa.

Ja hem comentat que el teu destí és el de rector del Seminari.

Sí, seguiré de professor al Seminari i a l'Institut Superior de Ciències Religioses, però a més amb el càrrec de rector del Seminari; parlem d'una feina delicada i de molta responsabilitat. Desgraciadament amb pocs alumnes, amb un preocupant problema de vocacions; hem d'entendre que ser sacerdot comporta vocació, sacrificis, celibat, dedicació integral, modestes compensacions econòmiques; i tot això és poc atractiu per a una societat "opulenta" com la nostra.

Per què no expresses un desig?

Com a creient, aquest desig és que la gent estimi Jesús, amb tot el que això implica. Un dels meus neguits és que per acció o omissió hagi fet que qualcú s'allunyàs de Jesús.

Per acabar, et demanarem que ens aclareixis una curiositat: quina edat tens?

Tenc 52 anys; quan vaig venir a Algaida en tenia 40. I segur que aleshores al bisbe no se li hagués passat pel cap nomenar-me rector del Seminari; si ara ho ha fet, això vol dir que durant aquests anys Algaida m'ha ajudat a créixer i a madurar. Una cosa més que li he d'agrair.

No hi ha dubte que som els algaidins els qui hem d'agrair a en Toni la seva tasca entre nosaltres i ell sap que deixa aquí molts d'amics. Li desitjam tot l'encert del món en el seu nou càrrec i li recordam que quan ens visiti procurarem sempre que es trobi com a casa seva.

Pere i Joan Mulet

una xerradeta amb...

el rector **ANTONI RIUTORT**

Fa uns quants anys que en aquesta mateixa revista en Bernat Sureda mantenia una xerradeta amb en Toni Riutort, el rector, i ens ajudava a entendre millor la manera de ser i el pensament d'una persona entranyable per a tots els algaidins. I fa pocs dies s'ha conegut que en Toni ens deixa, deixa la seva tasca pastoral al nostre poble per fer-se càrrec de la direcció del Seminari.

Ha estat una notícia aspra i penosa per a tots els qui hem tengut la sort de conviure amb ell; potser, equivocadament, ja el consideràvem patrimoni nostre, quan, com bé sabem, ell es deu al seu ministeri i ara ha estat nomenat per a una tasca de molta responsabilitat.

No tenim costum -llevat de casos especials- de repetir, a la xerradeta, el protagonista de la conversa, però hem pensat que aquest és un dels casos particulars en què teníem l'obligació de rompre la norma. I hem comprovat que no és fàcil trobar un buit en el quefer diari d'en Toni.

Quants anys hauràs estat entre nosaltres?

Pel setembre faria dotze anys; és un temps prou llarg per integrar-me al poble i entendre'l; certament mai arribes a conèixer del tot una persona o un poble, però crec que hem arribat, la gent i jo, a un grau de coneixença satisfactori. Vaig conviure molt sobretot els primers anys, després se m'han acumulat més feines i no he pogut oferir al poble una dedicació tan exclusiva. Però sé que la gent comprèn que entre el sacerdots hi ha una crisi de personal i no queda més remei que repartir la nostra activitat. Així i tot, he procurat sempre "fer de rector" i hi he passat molt de gust.

Quina ha estat la teva actitud, la teva norma de conducta?

He procurat sempre ser flexible, tolerant. Potser he estat massa tolerant, però si per qualche banda m'he de perdre que sigui per aquí. Pens que sempre ens hem de preguntar quina part de raó tenim i quina part en té l'altre. Som una persona positiva i aquí m'hi he trobat a pler; ha resultat una estada que m'ha enfortit molt.

Si haguessis de definir el nostre caràcter, la nostra personalitat algaidina, què en diries?

Mirau, jo venia de Capdepera on vaig fer el meu aprenentatge i vaig haver de superar les lògiques mancances de la inexperiència; i quan vaig arribar aquí hi va haver detalls que em cridaren l'atenció. Un va ser que jo trobava que la gent caminava a poc a poc, en comparació al lloc d'on venia; un altre detall era que aquí xerraven en veu més baixa, d'una manera més tranquil·la. A Capdepera era normal aplaudir dins l'església. Aquí una de les primeres coses que em demanaren que digués va ser pregar que no aplaudissin els cossiers a l'oferta. Són només unes particularitats, però ens mostren Algaida com un poble molt discret, comparat amb altres; una discreció que ja es veu als joves i que a vegades pot fer la impressió de trobar-nos amb un poble un poc tancat...